

Ἡ ὕπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συγγραφέα καὶ μὴ ἀνοδοῦμένη ὑπὸ δικαιοῦματος κρίσεως ἐκ δρακίον πέντε δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄνιν.

τὰ ἄλλα καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ. Τὸ τραγῳδί σας «Πόσο...» ἀρκε-

1 Πόσο μοῦ σπρώχνει τὴν καρδιά στὸ κλάμα ἢ σιωπῇ, σὲ δάκρυα ἀκράτητα πὺν ξεγλυτοῦσθον θεοῖά κ' ἄλλοιμα σάν κείνην τὴ μέρα τὴν πικρὴ πὺν στὴ χαρὰ σου μ' ἀπαξες κάθε κροφὴ χαρὰ...

2 Πόσο μοῦ σπρώχνει τὴν καρδιά στὸ κλάμα ἢ σιωπῇ, τὸ μαγικὸ σουδούλωμα, τὸ δειλὸ τὸ γλυκὸ, κ' ἄκομα πῶς μοῦ θλιέται ἢ δόλια μου ἢ ψυχῇ σάν τὸ γλυκὸ τὸ βαδνὸν μὲ νοιούσει μοναχό...

3 Σφαλῶ τὰ μάτια καὶ θουβὸς γυρῶν στὰ περασμένα, σὲ κείνους τότε πούδους κ' ἀγάλα κ' ἔγω καὶ γύρευα σ' ὄνειρα τὰ νῆα ἀνθοσταυρῶν ὅτι, ποτὲ λαχάρῃσα καὶ τώρα τὸ μισό...

Κ. Βακαλάκη, Θεσσαλονίκη. Μᾶς γράφετε: «Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως, ἐὰν ἐγκρίνητε, δημοσιεύσετε τὸ κάτωθι διήγημά μου, τοῦ ὁποῖο ἢ ὅσια εἶνε γεγονῶς κ. τ. λ. κ. τ. λ.» Δυστυχῶς ὅμως τὸ διήγημά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχῆς. Δ. Κουστίνερν (Λοχαγὸν), Τρικκαία. Εἶνε βεβῆνα; Καὶ τὴ ζήτητε; Γράφατε μᾶς, «Αὐθι-ομένη Μυθῶσα Λιά, Κυπριακίον. Μᾶς γράφετε:

«Ἄν καὶ δὲ διαβάσω ποιητᾶς ἐν τούτοις δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἴληθ' ἡ ἰδέα νὰ γράψω ποιήμα. Ἄν καὶ φαντάζομαι πῶς εἶνε μιά σαχλαμάρα καὶ τίποτε παραπάνω, ἐν τούτοις σᾶς τὸ στέλνω νὰ τὸ διαβάσετε καὶ σῆς καὶ νὰ μοῦ δώσετε καμμία συμβουλή. Δηλαδὴ ἂν ἂν αὐτὰ ποῦ σᾶς γράφω ἴδῃτε ὅτι ὑπάρχει ἐν ἑμοί κάποιο νὰ εἰσποῦ «ποιητικὸν ταλέντο» καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἰδέαν καλλιεργούμενον δύναται ποτὲ νὰ ἀποδώσῃ καρπὸν, νὰ ἐξακολούθωσιν, ἄλλως τε νὰ — ἀφίωσι τὰς Μούσας — καὶ νὰ ἀρχωλιθῶ μὲ ἄλλο τί θετικώτερον».

Θέλετε λοιπὸν τὴν εὐκρινῆ συμ-βουλή μας; Ἰδοῦ: Οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε ἐπιτυχῆς. Οὐτε ταλέντο ποιητικὸν ἔχετε. Ἄντι νὰ γράψετε λοιπὸν καίτι καὶ πῶς σᾶς, σὲ καὶ φρόνιμο, διαβάσετε, ἐὰν μορφοῦσθε, κ' αὐτὸ εἶνε κατὰ εἶνε ποῦ. Νὰ καὶ δύο τετράστιχα ἀπὸ τὸ ἕνα τῶν ποιημάτων σας. Οἱ βεβῆνα ἄς τὰ διαβά-σων κ' ἄς κρίνουν.

Θεὲ μου ποῖα δύναμις νὰ ἦ (τὸ κείνην) ὅπου τῆς ἔδωκε τὴν ὀσμὴν καὶ ἐναντίον μου θυρίον ἐγί- (νεὶ) χωρὶς αἷτια καὶ ἀφορμῇ.

Ποῖα ἦτο ἡ δύναμις ἡ τόσο (μεγάλῃ) ὅπ' ἠδυνήθη νὰ ὀσμη μὲ μᾶς τὴν τὴν φίλια μᾶς τὴν τό- (σην ἀγάπη) νὰ λισθ' τὰς σχέσεις μᾶς τὴν (γνωσιμῶν).

Ἐπιτίθειδον, Ἐνταῦθα. Ἡ μεταφράσις τοῦ διηγήματος τοῦ Μιραμπὸ ὄχι καὶ τῶν ἐπιτυχῆς. Ἦθελε περισσότερο προσοχὴ γιὰ τὸ Μιραμπὸ εἶνε ἕνας συγγραφέας πρὸς, ὅμοι γὰρ μιά ἐντελὴς φραστικὴ φινέτα πὺν ἔχει, ἀ-δύναται ποῦ. Διὰ τὸ μὲν ἔγω Χε-λιδὸν, Ἐβόλον. Τὸ παραμῦθὸν σας ὄχι γνωστὸ, ἀλλὰ ποῦ γνωστὸ... Τὰ ἄλλα, ἐρ' ὅσον εἶνε δημοσιεύσθ, τὶ νὰ τὰ κάνουνε; Α. Κουστίνερν, κ. τ. λ. κ. τ. λ. Τὸ διήγημά σας ὄχι ἀπολύτως καλὸ. Στρωτὸ γράμμα, μὲ ὄχι ἀμε-πτο. Μολιταῖα εἶμασθε βέβαιον

πῶς μὲ λίγη προσοχὴ καὶ χωρὶς βία θὰ γράφατε καλύτερα πράγματα. Κ. Φωκῆν, Ἐνταῦθα. Τὸ ποιήμα σας ὄχι καλὸ, δυστυχῶς. Ἰδοῦ οἱ πρώτοι δύο στίχοι, π. κ.:

Ἐμπρὸς μου ἀδιαιρέστα ἐκείνηντα σκοτάδια Κατάναυα σκεπάζουνε τῆς ζήσης μου τὰ στάδια...

Δείχνουν αὐτοὶ τὶ εἶνε ὅλο τὸ ποιήμα. Διάσθετε λοιπὸν ποιήμα. Καὶ μὴ βιάζε-στε. Ὅλα κατορθοῦνται μὲ τὸν καιρὸ. Χάρην Παναῆν, Ἰκαρίον. Οἱ στίχοι σας ὄχι δημοσιεύσιμα. Μὲ λίγη προσοχὴ θὰ γράφατε καλὰ σατυ-ρικά τραγῳδία. Προσπαθεῖτε. Ἄγην, Ἐνταῦθα. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐντε-λὸς καλὸ. Δείχνει ὅμως πῶς μπορεῖτε κάλλιστα νὰ γράψετε καλλιτε-ρηκῶς, τοὺς ὁποῖους καὶ περιμένομε. Ν.Κ. Πατ. Πάτρας. Ἐυχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Δὲν ἀφύομεθα τὶς σελίδες μᾶς σὲ κανένα. Ἄρκει νὰ μᾶς στείλων καλὰ πράγματα. Μὰ δυστυχῶς οὐδὲ ποτε λαμβάνομε κατὶ τὸ ἄξιον λόγου, φλαριές, ἀουσιές, ἀνορθογραφίαι! Τὸ θέλετε λοιπὸν νὰ κάνομε; Μ. Σαρματιώλην, Θεσσαλονίκη. Ἐυχαριστοῦμε θερμῶς γιὰ τὰ εὐγενικά λόγια σας. Γ. Κορομάτζον, Κοινοβόλιον. Τὰ τετράστιχα σας ὄχι ἐπιτυχῆμα. Γ. Τ. Τ., Θῆβαι. Τὸ ποιήμα σας ἀνεπιτυχῆς. Γ. Κορομάτζον, Θεσσαλονίκη. Τὸ ποιήμα σας κοινὸ, χωρὶς τίποτε τὸ βεβῆ-ρητικὸ. Στείλατε τίποτε καλύτερο. Μητῶν Πουλόπουλον, Πάτρας. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας καὶ τὰ ἑξῆς, ἐκτός τῶν ἄλλων:

«Ἐν πρώτοις θέλω νὰ σᾶς συνηθῶ ψυχικῶς, γιὰ νὰ σχηματί-σετε μίαν ἰδέαν διὰ τὸν ἔσωτικὸν μου κόσμον. Εἶμαι ἕνας ἀν-θρωπος πὺν ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺν ἐνοιώσα τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸ πρώτο πνεύμασμά μου καθιέρωσεν γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς τῆς δᾶ ζωῆς, εἶναι ὅτι γεννήθησ' αὐτὸν τὸν κόσμον μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ὑποφέρει. Ἀχώριστος ἀνθρώπος μὲν εἶνε ὁ πόνος... Ὁ πόνος ποῦ βγαίνει ἀπ' τὰ βάθη τῶν δυστυχισμάτων τῆς ψυχῆς καὶ τῶν συμ-φορῶν τῆς ὕλης... Ὁ πόνος ὅμως αὐτός, ποῦ σκεπάζεται ἀπὸ τὸν μισοτικὸν πῆλο τῆς φτωχίας, ποῦ μένει ὅμως τὸ πάθος τῆς καρδιάς καὶ σάν σαρκὰ κρεμίζει ἐνα τωρίων ἄνθρωπων, γιὰ νὰ οἰκοδομηθῇ ἕνα ἄλλον, ποῦ θ' ἀνήκῃ στὸ μέλλον... Γεννάται ὅμως τὸ ἐρωτήμα. Θὰ προφθάσῃ νὰ ἐπιτύχῃ χωρὶς ἢ σκία τὸ τάφον νὰ τὸ καλύψῃ; Εἶμαι λοιπὸν διημοῦσθημα τοῦ πόνου αὐτοῦ πὺν ἐ-πέλευσεν τῶσε καλλιτεχνικῆς ψυχῆς σὲ ἀθάνατα ἔργα. Ὁ πόνος λοιπὸν αὐτός μοῦδωσεν ἐπὶ τέλους τὸ θαρρὸς νὰ σᾶς γράψω αὐτὰ τὰ λόγια, κ. τ. λ.»

Καὶ καταλήγει μὲ τὴν παράκλησι νὰ μᾶς στείλετε πρὸς κρίσιν μερικὰ ποιή-ματά σας. Μὰ γιὰτί τοσοὶ διαταγοὶ καὶ χτυποκάρβια; Στείλατε ἑξωθερα-δίτι θέλετε. Θὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθειαν. Κ' ἂν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιεύ-σομε εὐχαριστῶς. Γ. Κορομάτζον, Πάτρας. Οἱ στίχοι σας ἀνεπιτυχῆς. Α. Β. Καλάμας. Θὰ σᾶς ἀπαντήσομε ἴθι. Ἰδέστε προηγουμένως φάλα. Μερόπειον, Ἐνταῦθα. Ποῦ κοινὸ τὸ τραγῳδί σας, γιὰτί ποτε τὸ ἐ-ξαιρετικὸ, χωρὶς πῶν. Τριανθρίον. Δὲν δημοσιεύονται τέτοιου εἶδους πράγματα. Ν. Ματθῶν, Πειραιῶ. Οἱ στίχοι σας ὄχι ἐπιτυχῆμα. Γ. Ματθῶν, Πειραιῶ. Ἐπιτυχῆμα. Τὸ τραγῳδί σας «Ἰδοῦ ὁ μόνος» καλὸ ὑποθετικὸ καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ:

Νᾶσαι ὁ μόνος ἐραστής μιᾶς (νύχτας τ' Ἀριεῖδον, μὲ τὸ βαθὺ μυστήριον καὶ τὰ (γλυκὰ τὰ μῦρα, πὺν τὰ σκοπᾶ ἀμύθητα στὴ (γλυκὰ ἐνὸς φιλοῦ καὶ ψάλλει τὰ τραγῳδία τῆς (σὲ μαγεμένη λύρα.

Νὰ σοῦ χαρίζῃ τὴ σιωπὴ καὶ (τὴν ἀποκομῆν γαλήνην, τὸ δροσερὸ ἀεὶ τῆς καὶ τὰ (γλυκὰ φιλιὰ τῆς καὶ στὴν καρδίαν σου βέλασμο (παρηγορίας νὰ χυγῇ, ν' ἀποκομιέσαι ἀγαθὰ ἰεῖσα (στὴν ἀγαλιά τῆς.

Νὰ σοῦ χαρίζῃ ὄνειρα στὸν ὕ- (πνο σου ἀθέρα, σ' ἀγνοήσους κόσμους μαγικῶς (νὰ βλέψῃς πῶς πλενίσαι, κάποιον ἐξωτικὸν χορὸ νὰ σιγ- (νῆς μὲ τ' ἀστέρια καὶ νὰ ξαναγεννησῆαι.

Ν. Ἀμίκλαν, Σπάρτην. Τὸ ποιήμα σας, ἐνὸς ἔχει μερικὸς κα-λὸς στίχους, ὅσο ὅσο εἶνε πο-πιδόφορον, Ἀεθίσιον. Τὸ σιγ-ημῶν σας «Ἡ Συνταξιοδοτικὴ ἀπλάνητα ποῦ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς λόγος ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσε-ως πρὸς τὸ ἔξαιρετικὸν ἀπὸ μερικὰ παροῖσια διηγήματα δὲν εἶνε συγγραφεῶν. Ναι, ἐξαιρέσιον συν-δρομαὶ γίνονται δεκτά. Σ.Κ. Λεοκίμην (Κερακῶν). Σὰς εὐχα-ριστοῦμε ποῦ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ διήγημά σας γραμμένο καλὰ καὶ σὲ πολλὰ μέρη τὸ δια-κρινεῖται ἢ καλὸ παρατηρητικότη-τας. Εἶνε ὅμως γέμστο ἀπὸ περι-γραφῆς, ἢ ὅποιος ὄχι μόνον περι-τῆς εἶνε ἀλλὰ καὶ χαλάνε τὴν ψυ-χολογικὴν σύνθεσιν τοῦ κομμάτιου. Ἡλῆαν Κανελλῶν, Θεσσαλο-νίκη. Τὸ ποιήμα σας ἡμιλλόν ἢ Στράπας εἶνε τὸ «Ἰσχυριστὸν» ἀστυ-ρητικῶς. Ὅλη ἡ σιγῆ ὅπου εἶνε εἶνε ἐξορμηθῆν ἀπὸ ὄφρυς μὲρι-τελούς. Γ. Ἀχιλλῆαν, Καλλι-θέαν. Τὸ διήγημά σας ὑπερταχυ-κό!... Νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε ὁ-πόθεσις ἔργου λαϊκοῦ κινηματογρ-άφου. Κ. Σευάκη, Ρεθύμ-νον. Ἡ μοιτινίδες καλῆς καὶ θᾶ δημοσιεύομε.

Τὸ γραμμῶφονον κατήγητης τὸ ἀγαπητό-τερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα ὀπιτι δὲν εἶνε τέλειον. Ὅλοι, νῆαι καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἢ νεότης ἔχει σιτὴ διαθέσι τῆς τῆς πῶ φη-μιόμενες ἐρχήστρος τοῦ κό-σμου, πὺν παίξουν τοὺς τε-λευτικῶς χοροῦς τῆς ἐπο-χῆς. Χάρης σ' αὐτὸ οἱ γέροι ζῶναζοῦν τὴν εὐτυχισμένην ζωὴν τῶν νεατέρων, ἀ-κούοντες τῆς ὄραστῆ ερῆς καντάδες πὺν τραγουδοῦσιν σιτὴ ἐκλεκτῆς τῶν. Ἄλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμῶφονον πρέπει νὰ ἔχη ἕνα ἔργον μὲ τῆς τελευταίας τελεσιποιήσεως. Τὸ γραμμῶφονον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ἔργον πὺν συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτὰ:

Μιά χαμηλὴ τιμὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀξία. Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῆ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ: Στὰς Ἀρσακίω 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Φίλωνος 48 ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Βενιζέλω 22α ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φεραίου 84

Ἐπιτίθειδον, Ἐνταῦθα. Ἡ μεταφράσις τοῦ διηγήματος τοῦ Μιραμπὸ ὄχι καὶ τῶν ἐπιτυχῆς. Ἦθελε περισσότερο προσοχὴ γιὰ τὸ Μιραμπὸ εἶνε ἕνας συγγραφέας πρὸς, ὅμοι γὰρ μιά ἐντελὴς φραστικὴ φινέτα πὺν ἔχει, ἀ-δύναται ποῦ. Διὰ τὸ μὲν ἔγω Χε-λιδὸν, Ἐβόλον. Τὸ παραμῦθὸν σας ὄχι γνωστὸ, ἀλλὰ ποῦ γνωστὸ... Τὰ ἄλλα, ἐρ' ὅσον εἶνε δημοσιεύσθ, τὶ νὰ τὰ κάνουνε; Α. Κουστίνερν, κ. τ. λ. κ. τ. λ. Τὸ διήγημά σας ὄχι ἀπολύτως καλὸ. Στρωτὸ γράμμα, μὲ ὄχι ἀμε-πτο. Μολιταῖα εἶμασθε βέβαιον